

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conversio Peccatoris, Seu Modus quo Peccator communiter resurgit ad justitiam.

Lefelon, Antoine

Bruxellis, 1675

Caput XIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9433

C A P U T X I X.

An huic Sacramentalis absolutionis dilationi aliquid officiat locus Matthæi c. 18.

MUltum adversus hanc Sacramentalis absolutionis dilationem urgeri solet, & movet non paucos, quòd Matth. 18. interroganti Petro quoties peccanti in se fratri dimitteret; *usque septies?* respondet Salvator: *non dico tibi usque septies, sed usque septuagesis septies:* certum hic numerum posuit pro incerto, quasi diceret; semper fratri volo dimitti; ex quo confici volunt Sacerdoti incumbere toties quoties id requirit poenitens, ipsum absolvere.

Verùm debile hoc est argumentum: instruit enim hîc C H R I S T U S, uti ex sequenti patet parabola, non confessarios sed omnem hominem, singulis præcipiens, injurias sibi à proximo illatas ex corde dimittere, non solùm internâ offensæ vindictæquè remissione, ad quam semper quisque paratus esse debet, ut erga quoslibet *teneatur in secreto animi* (ut loquitur Augustinus) *patientia cum benevolentia*, sed & externa simul receptione in
gra-

gratiam, quæ rogantibus fit & necesse est fieri ab his, qui exaudiri volunt dicentes: *dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris*: id est, ait idem Augustinus, *sic dimitte debita nostra rogantibus nobis, sicut & nos dimittimus rogantibus debitori-*

Enchir. cap.

73.

bus nostris: Nunc autem non eâ facilitate licet confessario ad remittendas injurias Deo factas Sacramentalem absolutionem impendere, quâ quisque potest & debet injurias sibi illatas dimittere.

In privatis quippe offensis non semper expectanda est vera cordis conversio: imo nec qualiscumque facti pœnitentia: nam *humilitas est*, ait quidam, *si quando peccaverit in te frater tuus, antequam illum peccasse pœniteat, dimiseris illi*. Hoc tamen confessario imitandum nemo dixerit, qui illum tantummodo solvere potest (uti ex B. Laurentio Justiniano dictum est) quem introrsus per compunctionem sive compunctionis indicium, vivificatum à Deo (hoc est verè conversum) esse deprehenderit, nam & Deus cujus hic iudicium indicat, ut cum Augustino dicam, *non conversis peccata non donat: cum ipsa remissio peccatorum*, ait D. Fulgentius, *non nisi in conversione cordis sortiatur effectum in illis dumtaxat, qui propria voluntatis utentes*

Bern. vel quisquis est auctor libræ de interi. dom. c. 51.

In Psal. 32. conne. I. L. I. de remiss. pecc. cap. 13.

arbitrio

arbitrio divini muneris opitulatione conversi mutata in melius vitam non desistunt ad postulatam remissionem peccatorum currere.

Nihil est ergo quod num. 283. objicit Appendix: an Deus fortè minus misericors est quàm homines, ut non possit vel nolit toties ignoscere? peto an mihi septies per diem dimittenti fratri, Deus non dimittet? negari non potest.

Nempe si verè & ut oportet conversus fueris. Nam qui dixit: *Dimitte & dimittimini: & in qua mensura mensi fueritis, remittetur vobis*, ipse & dicit: *Si pœnitentiam non egeritis, omnes similiter peribitis.* Ad hoc pro-

Luc. 13. v. inde Dei Sacerdotem, qui, ut ait Chry-
s. hom. 3. solthomus, peccata in Deum solvendi potesta-
ad pop. l. 3. tem accepit, sive ut idem alibi: cui animæ
de Sacerd. sordes non dico purgatas probare, sed purgare

prorsus concessum est., oportet attendere, hoc est, an debitè & ut oportet, qui se solvendum offert, pœniteat; cum nisi verè pœnitentis nec peccata solvat, nec sordibus animam purget: ac propterea ut pœnitentes à non pœnitentibus discernat, datae sunt ei claves Regni cœlorum:

Serm. 96. Sunt enim hæ claves, uti ait Bernardus, pote-
in Cant. stas aperiendi & claudendi, atque inter exclu-
Opus. 5. dendos & admittendos discretio: Sive ut S.
Thomas, Auctoritas discernendi & potestas ju-
dicandi. §. I.

§. I.

Quâ ratione Dei misericordia erga peccatores sit adeo magna.

QUOD verò Dei misericordia obtinetur, illa procul dubio etiam erga peccatores est maxima; dum tot ingratis & sui contemptoribus bonitatis suæ dona non subtrahit, quibus indefinenter esse influit, illudque conservat; quos pascit & nutrit; quibus solem suum oriri facit, eisque multipliciter benefacit de cælo: dum non ex aliena lege, non ex sui necessitate aut indigentia, non ex alicujus debito, quos justè damnare potest, tamen patienter eos sustinens, & *partibus judicans dat locum penitentiæ*: dum ipsos à se recedentes & fugientes, nec reverti volentes misericorditer præveniens *admonet, & alloquitur: ut relictâ malitiâ credant in se Dominum*; dum converti incipientium pios conatus quos ante immerentibus infuderat, amplioris gratiæ dono adjuvat & aspirat: dum eos *adhuc longè existentes* Luc. 15. ut Pater videt, & misericordiâ movetur: dum denique eos conversos benignè suscipit, & peccata donans, citò proferrî jubet stolam primam. Hæc magna Dei
est

est misericordia superexaltans iudicium.

Hoc tamen, ut notat Augustinus, ab illa separari non potest: *Omnipotens est Deus, In Psal. 32. Conx. 1. inquit, nec in misericordia amittit iudicium, nec in iudicio misericordiam: Miseretur enim, considerat imaginem suam, fragilitatem nostram, errorem nostrum, cœcitatem nostram: & vocat; & conversis ad se donat peccata, non conversis non donat.*

Hoc modo Dei misericordia consideranda est, ut illi quis ordinatè confidat:

In l. 1. reg. l. 2. cap. 4. De omnipotentis etenim Dei misericordia, ait magnus Gregorius, ordinatè confidit, qui hoc quod peccando deliquit, penitendo corrigit, flendo tergit: Propter quod alibi monet: Ibid. lib. 3. cap. 5. Sic peccatores de Dei misericordia præsumant, ut tamen id quod se nequiter egisse recolunt, per penitentiam delere non negligent.

In cap. 3. Hierem. Hinc rectè Hieronymus: Libenter Deus suscipit penitentes, & occurrit filio inopiâ & squallore confecto, statim induit pristinis vestibus, & reddit gloriam revertenti, ita dumtaxat ut revertatur in ploratu & ululatu.

In cap. 55. Isai. Propter quod monet alibi: Nec satis est querere Dominum, & dum penitentiæ tempus est invenire, atque invocare eum dum prope est, nisi reliquerit impius vias suas pristinas & cogitationes antiquas, quibus à Domino declinaverat. Tunc enim revertemur ad Dominum qui misere-

misere-

miseretur nostri, & ad clementissimum Patrem, qui multus est in misericordiis & facilis ad ignoscendum, cum cogitationes & vias pristinas reliquerimus, ut postea mereamur audire: Beati quorum remissa sunt iniquitates & quorum recta sunt peccata: dum enim hoc modo veraciter ad Deum quis convertitur, nulla peccatorum magnitudo, nulla relapsus frequentia ejus misericordiam arcere potest aut indulgentiam avertere. Ad omnes Ezech. c. 18 quippè hic degentes pertinet, quod dictum est: v. 21. 22. si autem impius egerit poenitentiam ab omnibus peccatis suis, quæ operatus est, & custodierit omnia præcepta mea, & fecerit judicium & justitiam, vitam vivet & non morietur: omnium iniquitatum ejus quas operatus est non recordabor: in justitia sua quam operatus est, vivet: Hinc verum est illud Augustini, perfecta nostra conversio paratum invenit Deum: & S. In Psal. 6. Leonis post ipsum: misericordia Dei nec Epist. 91. mensuras possumus ponere nec tempora definire, apud quem nullas patitur veniæ moras vera conversio: ut proinde, non obstante qualicumque relapsu, verus poenitens dum se verè poenitere ostendit & aliud non suadet medicinæ curatio, semper sit Sacerdoti absolvendus.

Hoc modo præsens CHRISTI responsum & confessariis accommodari potest:

test:

test : nam verè non usque septies, sed septuagesies septies , hoc est, toties quoties quis lapsus fuerit , & eum ut oportet lapsus sui pœnituerit , est absolvendus. Verùm dum hæc ejus pœnitentia ambigua est & nulla premit necessitas , non rectè illi absolutionem differri , ut hinc magis sollicitus , perfectiùs conetur resurgere, ex istis CHRISTI verbis , quomodocumquè quis ea accipiat , nec apparenter potest deduci : uti nec tum non posse differri, cum licet pœnitens absolutè existimatur conversus , nonnulla tamen dilatio curandæ ejus infirmitati , uti id superiori capite ex Cardin. Lugo est expositum, judicatur expediens : nam & in privatis sustinendis & remittendis injuriis hic modus servandus est , *ut teneatur in secreto Epist. 5. animi* , ait Augustinus , *patientia cum benevolentia* , in manifesto autem id fiat quod eis videtur prodesse posse , quibus benè velle debemus.

